

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννηακόσα ιρία,
δράοις και φιλοπατρία.

Δέκατον κι' έννατον μετρούντες χρόνον
'στην γήν εδρεύομεν των Παρθενώνων.

Των όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εύθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κτώ φράγκα είναιι μόνο ο.
Για τα ξένα όμως μέρη—δέκα φράγκα και' στο χέρι.

Του Νοεμβρίου πρώτη
και 'στον Περαιά κρότοι.

Πούντος όκτακόσα και δεκαοκτώ
και για διαλύσεις τρέχω κι' ύλακτώ.

Φαδουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος όκέτος.

—Έθλε λοιπόν, βρέ Περικλή, κι' ό Θεοτόκης τώρα
και τουπκαμε μ'ονόρα,
και φίλοι τον 'περίμεναν μικροί τε και μεγάλοι
κάτω 'στο περιγιάλι,
και άπ'αυτος έρριξε θαρρώ και μία τρακατρούκα
και έμεισαν τα χείλη του σκαστά φιλά περίσσια,
και κι' εγώ: καλώς τον μας τον Κόντε και τον Δούκα,
και της Δουκάταις άφησε και τα Ποντικονήσια,
και έμεισε μέσ' στην πρωτεύουσα τέλος μηνός 'Οκτώβρη
και έμεισε το Ρωμυλίο καλλίτερο να τ'όβρη.

—Καλώς τον τον Γεωργάκη μας με τα γλυκά τα χείλη,
και τον κυνηγούσε 'στους Κορφούς λαγούς με πετραχήλια.
και να φας, κάτσε να πιής, κάτσε να τραγουδήσης,
και τους φίλους κυνηγούς να τους καλοκαρδίσης,
που'χανε πάθει 'ξαφνικό
μ' έκεινα τα καθρόνια,
και βλέπουν μέσ' στο Κεντρικό
να πέφτουν μπεκατσόνια.

—Καλώς τον τον Γεωργάκη μας, καλώς τον τον άφέντη,
πους τους Κορφούς 'χαιρέτησε
και μια χαρά παραιτήσε
της έξοχης το γλέντι,
και μες 'στο στόμα του βρεμμένο παξιμάδι,
και μες 'στην πρωτεύουσα και 'στο φωρορημάδι.

ν' άκούη την φιλόδοξη των φίλων του μουρμουρα
χωρίς αυτός για την 'Αρχή νάχη καμμιά πρεμούρα.

Κι' ό Θεοτόκης, Περικλή, μας 'φώναξε με γλύκα:
γιαμά καλώς σας 'βρήκα.
'Εγώ καθώς γνωρίζετε, πιστοί κι' άγαπημένοι,
μέσ' στους Κορφούς έπέρασα ζωή χαριτωμένη.

Τί πρασινάδα γύρω μου, που της καρδιάς άνοίγει!...
κι' έτρωγα το μπιφτέκι μου
κι' έπερνα το τουφέκι μου
κι' έπήγαίνα κυνήγι.

Πότε πότε 'στης Δουκάταις ήρχοντο και μυστηρήδες,
μα δεν έρριχνα ποτέ μου μια βιχτιά σ' έφημερίδες,
και γι' αυτό, παιδιά, δεν ξέρω
τί συμβαίνει με τον γέρο
και με τον ρεπουμπλικάνο,
κι' όλοι πρέπει φανερά
ξάστερα και καθαρά
να μου πήτε το να κάνω.

Τί να κάνης; τουπκν τότε
σκαρπινάτοι πατριάται.
Τί να κάνης μας ρωτάς;
της Γαρίτσας χασιμέρη;
άμμ' το κόμμα δεν κυττάς
για να νοιώσης τί συμφέρει.

Κι' εἶπε πρὸς αὐτοὺς ὁ φίλος,
ὁ γλυκύτατος στρωμύλος:
Καὶ σὰς βλέπω καὶ τὸν νοιώθω
τὸν παντοτεινὸ σὰς πόθο.

Μὰ μὴν κάνετ' ἔτσι πάλι,
κι' ἂν κτυπήσωμε τὸν Ράλλη,
κι' ἂν αὐτὸς ὁ Μῆτσος πέση,
ὄρκο 'στῆς Δουκάταις πέρω
πῶς καθόλου δὲν μ' ἄρесе
τὸ μουφλούζικο Κουβέρνο.

ὦ φίλοι μου καὶ τζόγιας, ποῦ φλέγομαι σιμὰ σας,
τέτοιο ψωρο-Κουβέρνο τὰφίω χάρισμά σας.
Καταραμμένο νῆναι καὶ τρεῖς ἀνθεμά το
τέτοιο ψωρο-Κουβέρνο, μ' ἐλλείμματα γεμάτο,
μ' ἐλλείμματα μεγάλα τοῦ γέρου τοῦ ζυλᾶ,
ποῦ σώνει καὶ καλᾶ
διάλυσι γυρεύει
καὶ δὲς του κι' ἀγριεύει.

Ἐγὼ δὲν ἔχω μέρος
εἰς ἐλλείμματα κανένα,
μόνον αὐτὸς ὁ γέρος
μὰς τᾶχει καμωμένα.

Ἐγὼ τὰ χέρια νίβω, δεξὶ κι' ἀριστερό μου,
ἰδρῶσα νὰ τὰ σβύσω μὲ τὸν Ἀνάργυρό μου,
κι' ἐδάλαμε καὶ φόρους μεγάλους καὶ ποικίλους
εἰς διαφόρους σκύλους.

Μὰ τοῦτα τὰ σκασμένα
ἔγιναν πρὸς μεγάλα,
κι' ἄλλοι μας... ὁλοένα
γεννοβολοῦνε κι' ἄλλα.

Δώστε τὴν ψωροκώστενα 'στὸ γέρο Ντεληγιάννη...
ὁ γέρος τὰ μεγάλωσε κι' αὐτὸς ἄς τὰ μικράνη.
Χωρὶς Κουβέρνο, τζόγιας μου, πολὺ καλὰ περνώ,
κι' ἂν οἱ πιστοὶ πεινᾶνε,
ὅμως μὲ ξένον ἐλλείμμα ποτὲ δὲν κυβερνῶ,
θέλω 'δικό μου νῆναι.

Σὰν βλέπω τὴν κοιλίτσα σας νὰ παίζη Καρχίσκο
μελαγχολῶ καὶ σκάνω,
πλὴν ἐλλείμμα χαζίτικο δὲν ἀγαπῶ νὰ βρίσκω,
μ' ἄρесе νὰ τὸ κάνω.

Γι' αὐτό, παρκαλῶ σας, ἄς λείψῃ τόση βία
κι' ὄρε γιὰμὰ σὲ τέτοια σκασμένη σκαμπαβία.
'Στὼν ἄλλων τάποφάγια κανεὶς ἄς μὴ ριχθῇ
κι' ὁ Ράλλης δίχως ὄρους ἄς υποστηριχθῇ.

Κι' ἂν μὲς 'στὸ Παρλαμέντο κατήφορο δὲν πάρη
κι' ἂν ὄντως δὲν τουμπάρη
κι' ἀξιοθῇ νὰ ρίξῃ τὸ δεύτερο κανόνι,
γυράτσια πὲρ λ' ἀβίζο... μὰς καθυποχρεώνει.

'Αλλ' ἂν γιὰ τοῦτο, τζόγιας, γέρο δὲν δείξῃ χέρι,
τότε τῆς Κορδονάρας τὸν γέρο μπουρλοτιέρη

τῆς σάπιας σκαμπαβίας τὸν κάνομε πιλότο
τοὺς Φράγκους νὰ κηλάρη,
καὶ δεύτερο μπουρλότο
σὲ τούτους ν' ἀμολάρη.

Κι' ὅταν αὐτὸς τραντάξῃ τὸν δανειστὸν τῆ στραῖα
μὲ κανονιὰ δευτέρα,
τότε, παιδιὰ, τὸ κράτος εἰς τὰ κατόπιν χρόνια
θὰ παρκαυνεῖθῃ μὲ τοῦτα τὰ κανόνια,
καὶ τότε πλέον — ζήτω —
ρίχνομ' ἐμεῖς τὸ τρίτο.

'Αφήστε τοὺς ἄλλους τὸ δεύτερο νὰ ρίξουν
καὶ νὸ φαλιμέντο 'στὸν κόσμον νὰ κηρύξουν,
κι' ἄς μείνῃ γιὰ τὸ κόμμα τὸ τρίτο τὸ καλλίτερο
κι' ἀπ' ἄλλα μεγαλήτερο.

Πρὸς τὸ παρὸν καθόλου Κουβέρνο δὲν συμφέρει
γιὰ τῆς ἐλθῆς τάσκειρι.
'Συχάστετε, μπεμπέδες καὶ σεῖς ἀρνιά μου λάγια,
καὶ ξενοιστος ἀφήστε νὰ περπατῶ 'στῆς στραῖας
ἀλλέως μὰ τὸν Ἄγιο μαζεῦω τὰ μπαγάγια
καὶ ξαναθάζω πλώρη γιὰ τῆς γνωσταῖς Δουκάταις.

Κι' ἀπὸ τὴν ἐξοχή μου θὰ συχνοκαμάρωνω
τὸν τόπο τὸν μουφλούζη,
κι' ὁ Κορδονᾶς ἄς σκουζῇ
πῶς μηχανοραφίαις καὶ πάλι τοῦ σκαρῶνω.
Εἶδες ἐκεῖ μυαλό!
χὰ χὰ!... μὰ πῶς γελῶ.

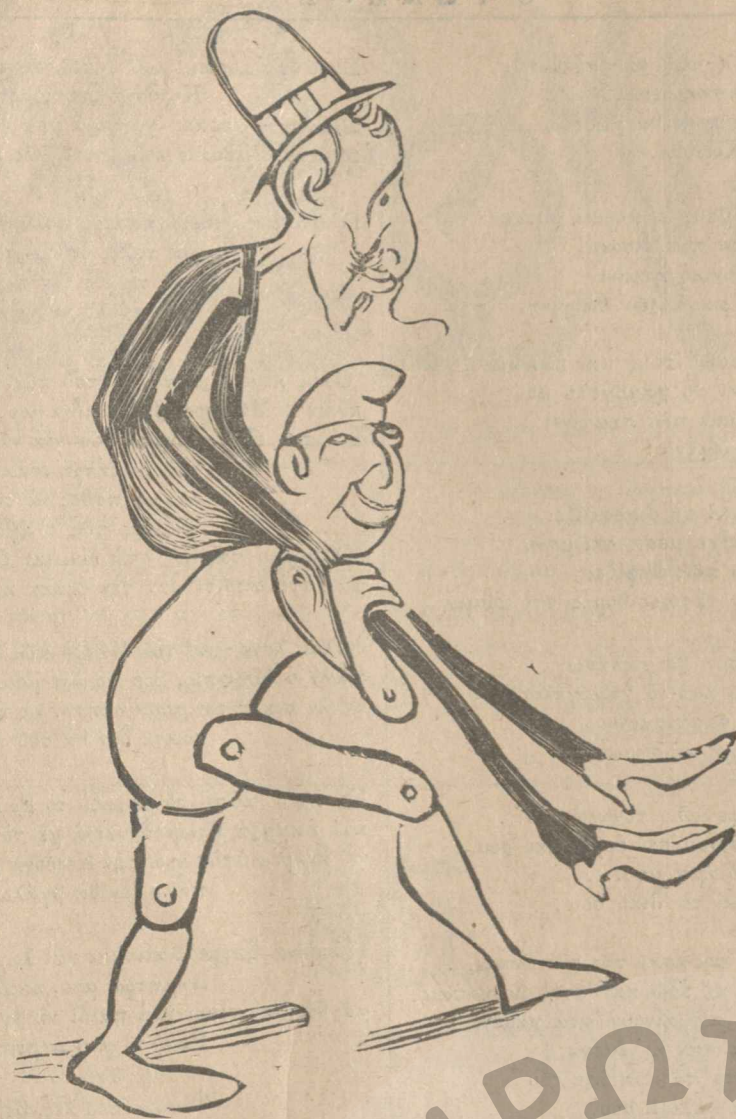
Ναί, μηχανοραφίαις σοῦ ξαναφτεχνῶ, γέρο,
μὰ μηχανοραφίαις γιὰ νὰ σὲ ξαναφέρω,
πρῶτος ἐστὶν τὸ φίδι νὰ βγάλῃς ἀπ' τὴν τρύπα,
μεγάλε παρλαπίπτα,
κι' ἐγὼ νὰ κάνω γοῦστο καὶ νὰ σοῦ λέω: τράτα,
τὸν μῆνα νὰ μὰς σώσης, ὅπου δὲν ἔχει Σάββατο.

Ὁ Κόντες ὁ Γεωργάκης Ἀρχὴ δὲν λαχταρᾷ,
πάρε τὴν, Θεωράκη, καὶ τούτῃ τῇ φορᾷ.
Χωρὶς γι' αὐτὴν νὰ 'δράξῃς σὰν τότε πατέρα.
Πάρε τὴν, Κορδονίδη, κι' ἄς σοῦ γενῇ χαλάλι.
Κὰν θέλῃς μοναχός σου, κὰν θέλῃς μὲ τὸν Ράλλη.

Κανέναν γιὰ Κουβέρνο σ' ἐμέν' ἄς μὴ λαλῇ,
μὲ τούτῃ τὴν κουβέντα πειράζομαι πολὺ.
Σὲ βλέπω νὰ πεινᾶς,
'κοπάδι νηστικό,
ἀλλ' ὅμως μὴν περνᾶς
ἀπὸ τὸ Κεντρίκο.

'Αφήστε με νὰ πάω καὶ πάλι 'στῆς Γαρίτσας
νὰ κλαῖω τὸν καυμὸ σας,
καὶ σεῖς ἀπ' τὸ λαϊμὸ σας
κρεμᾶτε σαλαρίτσαις.

'Αφήστε γιὰ τοὺς ἄλλους τὴν εὐνοίαν τοῦ θρόνου,
γιὰ μὰς, παιδιὰ, δὲν ἤλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου.
Μὴ μοῦ στραβῶνεν' ἔτσι τῆς νόστιμιάς σας μουσαῖ.
Κι' ἀφήστε τῆς μουρμούρας
καὶ τῆς Ἀρχῆς τῆς λαύρας.

ἀλλέως σὰς ἀρνόμυι
χωρὶς νὰ συχνόμυι,
καὶ τότε βγάλτε μαύριαις.

Κι' ὅλ' οἱ φίλοι σκυθρωποὶ
'φώναζαν 'στὸν τελεπῆ.
Τεῖναι τοῦτα ποῦ μὰς λές;
τεῖναι τοῦτα ποῦ μὰς κάνεις;
μὰς ἐπότησις χολαῖς
καὶ γιὰμὰ θὰ μὰς ζουρλάνης.

Πότε σκιάζεσαι καθρόνια,
τοῦ παπποῦ τῇ φαβορίτα,
πότε σκιάζεσαι κανονία
πρῶτα, δευτέρα καὶ τρίτα.

Πότε τοῦτο, πότε ἐκεῖνο, δὲν θὰ κάνομε χείρρα
καὶ τὸ κόμμα μὰς θὰ γίνη μόνι γιὰ τὰ πανηγύρια.
'Αμὲ δὲν πᾶς 'στὸν Θεωράκη νὰ σοῦ μάθῃ γράμματα,
νὰ σοῦ δώσῃ καὶ σανίδια καὶ γερὰ γεράμματα;

Σὺ πηγαίνεις καὶ ξαπλύνεις 'στὴ Γαρίτσα τῆς ἀρίδες,
μὰ τὰ μάτια τὰ 'δικὰ μὰς ἐγινήκανε γαρίδες.

Σὺ πηγαίνεις, κύρ Γεωργάκη, γιὰ ν' ἀλλάξῃς τὸν ἄερα,
'στὸ Ποντικονῆσι πέρω,
μὰ τὸν φίλον τὸν Θεωράκην τρῶσι πανταί βραβῶτα
τοὺς χαλῶνε τὸ κρεβάτι.

Τέτοια πικρὰ παρὰπὸν τοῦ τραγοῦδου καὶ ἄλλα,
κι' ἐγὼ τὸν πῆρα, Περικλῆ, 'στὴ ράχη μου καβάλλω.
Κι' ἐφώναζα: βάρδ' ἐμπρός ὁ Κόντες νὰ περάσῃ
καὶ μετ' ἀπὸ τὸν κανόνι τῆς σάλας τῆς νὰ δράσῃ.

Κι' ἀπ' τὸν Περικλῆ ρύγχε
σὺν τοῦδ' ἀνδρὶ καὶ
καὶ πικρὸν γινώσκω
τὸ σπῆτι τοῦ τὸν πῆρα.

Πῶς οἱ τοῦδ' ἀνδρὶς καθόνται καὶ κἀναοῦν ἄερα
καὶ παίζουσι τὴν φλογέρα.
Πῶς κι' ὁ γέρο-τελεπῆς καὶ τραγοῦδαι χορεύοντες;
ἐγέρσας, μωρὲ παιδιὰ, διάλυσι γυρεύοντας,
ἀπόστρασα νὰ τὴν ζήτῳ,
καὶ τῶς ἀποστῆμένος
ἀνέστη τὴν στρώγγα μου αὐτῶ
καὶ κλαῖω γιὰ τὸ γένος.

Πάω συχνά 'στὴν Κηφισσιὰ 'λιγάκι νὰ χαζέψω,
κι' αὐτὴ δὲν μὲ σηκώνει...
μόνο μὲ τὴν διάλυσιν τὴν στρουγγα θὰ μαζέψω
κι' ὅλο μου τὸ Κορδόνι.

Φωνάζει 'μπρός μου μὲ κλαυθμούς ἐμπορικὸ συναφι :
μὴ θέλῃς τὴν διάλυσιν καὶ κάνε πιὰ νισάφι,
μὴ βράζῃς γιὰ διάλυσιν, Κορδονικὸ καμίνι,
γιατὶ μ' αὐτὴν διάλυσιν τῶν μαγαζιῶν θὰ γίνη.

Ὅμως ἐγώ, ποῦ τὴν θαρρῶ καλὸ τους καὶ καλὸ μου,
χαμογελῶ 'στὰ λόγια των, καὶ τὸ χαμόγελό μου
περίπαιγμα καὶ μόμολα νομίζουν πῶς σημαίνει
καὶ φεύγουν θυμωμένοι.

Μὰ βάζω τὴν «Πρωτὰ» μου καὶ τὸ διασαφίζει
πῶς τοῦτο τὸ χαμόγελο δὲν εἶχε μέσα σκῶμμα,
γιατὶ καθέννας ἔμπορος νομίζω πῶς ψηφίζει
καὶ δὲν συμφέρει, βρὲ παιδιὰ, τέτοιος θυμὸς 'στὸ κόμμα.

Μὲ τούτῃ τὴν διάλυσιν τὸν κόσμον θὰ χαλάσω...
τώρα, παιδιὰ μου, δὲν 'μπορῶ καὶ νὰ χαμογελάσω.
Μόλις ἔχαμογέλασα 'ρωτοῦνε σαστισμένοι
τὸ κάθε μου χαμόγελο τί τάχα νὰ σημαίνει.

Μέριξας, Κόντε, νὰ διαβῶ...μεγάλον τῶνομά μου...
μέριξας, Κόντε, νὰ διαβῶ, κλείσου 'στ' ἀρχόντικό σου...
τώρα διασαφίζεται καὶ τὸ μειδιάματά μου...
'πὲς μου διασαφίζεται ποτὲ καὶ τὸ 'δικό σου ;

Ἐσύ, ποῦ τῆς Μπαρμπάσενας φοβάσαι τῆς φλοκάταις,
κι' ἂν ἀπ' τὰ γέλοια λιγωθῇς κι' ἐδῶ καὶ 'στῆς Δουκάταις,
τὰ γέλοια σου, Κορφιάτῃ μου, πηγαίνουν 'στὰ χαμένα
καὶ μήτε διασάφῃσι δὲν κάνεις σὰν κι' ἐμένα,
γιατὶ κανέννας ἔμπορος καὶ μήτε τὰ κοπέλῃ σου
προσέχουν εἰς τὰ γέλοια σου.

Μέριξας, Κόντε, νὰ διαβῶ...τὸν σβέρκο μὴ τεντώνῃς,
τῶν ἐλλειμμάτων τοὺς σωροὺς σ' ἐμένα μὴ φορτώνῃς,
κι' ἐγὼ ποτὲ δὲν ἔκανα παραμικρὸν πλημμέλημα
καὶ κάθε μου περίσσευμα σὺ μοῦ τὸ βγάξεις ἔλλειμμα.

Ἐγὼ μὴδὲ τὸν πόλεμον δὲν ἔκανα, παιδιὰ,
κι' ὅποιος σ' ἐμένα δυσπιστεῖ θὰ φάῃ σανδριά.
Ἐγέρασα κι' ἀπόστασα νὰ μὲ καλοῦν σωτήρα,
κι' ὁ μακαρίτης πόλεμος μὲ τοὺς πολλοὺς τοῦ σάλους
ἂν ἔχη δόξα καὶ τιμὴ μόνον ἐγὼ τὴν 'πῆρα,
κι' ἂν ἔχη καὶ καμμιὰ 'ντροπὴ τὴν ἄφησα 'στους ἄλλους.

'Κουράστηκα, μωρὲ παιδιὰ, διάλυσιν νὰ θέλω
καὶ 'στὸν κατσαρομάλλῃ μου μηνύματά νὰ στέλλω.
Τρία πουλάκια κάθονται... ξύλα γκιπιδῶν συνάζω...
τῆς γαλανῆς τὸ φόρεμα, τῆς Ρούσσας τὸ φουστάνι,
'κουράστηκα διάλυσιν 'στὸν Μῆτσο νὰ φωνάζω,
ποῦ τσέλιγκα τὸν ἔκανα μὲ τὴν 'δική μου στάνη.

Σαράντα 'μέραις ὁ ξανθὸς ἀναβολὴ γυρεύει
κι' ἀδικοπα μὲ ρέβει
Σαράντα 'μέραις μοῦ ζητεῖ, κι' ἐγὼ τοῦ λέω στέκα,
κάνε τῆς μόνον εἴκοσι κι' εἶναι πολλάκις κι' ἡ δέκα.

Σαράντα 'μέραις μοῦ ζητεῖ, σὲ τούταις 'ἐπιμένει,
Κορδὸνα ξεφτισμένη.
Σαράντα 'μέραις 'γρήγορα μοῦ λέει πῶς περνᾷ,
σαράντα 'μέραις μοῦ ζητεῖ, λὲς καὶ λεχῶνα νᾶναι.

Γι' αὐτὸ τὸ σαράνταμερο πολὺ τὸν 'στενοχώρησα,
μὰ τέλος ὑπεχώρησα
γιὰ νὰ μὴ τὸν πικράνω...
τί διάβολο νὰ κάνω!

Ὅλοι λένε γιὰ τὸν Μῆτσο πῶς τὰ 'χάλασε μ' ἐμένα,
πλὴν ὁ Μῆτσος, βρὲ παιδιὰ μου, μοῦχει μάγια καμωμένα,
καὶ σὰν εἶχε τῶνομά του γιὰ νὰ χαιρετήσω 'πῆγα
τὸν Δημήτρη τὸν κολλήγα,
καὶ μὲ πάθος νὰ τοῦ 'πῶ :
νᾶξερὲς πῶς σ' ἀγαπῶ !

Ὅλα μοῦ τάρνῃ 'στὰ δίνω κι' ἔλα, Μῆτσο, πάρτα μου,
μὰ 'στὸ σπῆτι δὲν τὸν 'βρῆκα κι' ἄφησα τὴν κάρτα μου.

Ὅλοι λένε γιὰ τὸν Μῆτσο πῶς τὰ 'χάλασε μ' ἐμένα,
πλὴν ὁ Μῆτσος, βρὲ παιδιὰ μου, μοῦχει μάγια καμωμένα,
κι' ἂν σαράντα μοῦ ζητήσῃ, μὰ κι' ὀγδόντα κι' ἑκατό,
κάκις δὲν θὰ τοῦ κρατῶ.

Κι' ἂν σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ τὸ Ραλλάκι μου κορώσῃ
καὶ καμμιὰ βρωμοδουλειὰ μὲ τὸν Κόντε μοῦ σκαρώσῃ
κι' ἂν μ' αὐτὸν γιὰ τὴν Κορδὸνα μηχανογραφίαις πλέξῃ,
πάλι δὲν θὰ βγάλω λέξι.

Γιὰ σένα ξετρελλαίνομαι καὶ λαχταρῶ σιμά σου,
Δημήτρη μου, καρδοῦλα μ',
μὰ θὰ βαπτίσω καὶ παιδιὸ νὰ βγάλω τῶνομά σου,
Ραλλοῦ μου Δημητροῦλα μ'.

Τέτοια ποῦ λὲς, βρὲ Φασουλῇ,
ὁ γέρο-τσέλιγκας 'μιλεῖ,
καὶ τρέχει κόσμος καὶ ντουινᾷς 'στὸν γέρο Κορδονίδῃ,
κι' ὁ γέρος τὴν διάλυσιν ἀμέσως ἀπαιτεῖ,
ἂν εἶναι δὲ προνόμιον τοῦ Θρόνου νὰ τὴν διδῇ,
ἄλλ' εἶναι καὶ προνόμιον παντὸς νὰ τὴν ζητῇ.

Διάλυσιν, διάλυσιν... καὶ στῆθος καὶ μισαλὸ
μὲ τούτῃ θὰ κοχλάσῃ...
καὶ τρέχω 'στὸν Κορδάντρο καὶ τὸν παρακαλῶ
νὰ μοῦ χαμογελάσῃ.

Κι' ὁ Θεοδώρῃς μ' ἐκόνταξ καλὰ, σουρτουκλεμέ,
καὶ τέτοιο 'χαμογέλασε χαμόγελο σ' ἐμέ,
ποῦ δὲν 'μπορεῖ καὶ Ραφαὴλ νὰ σοῦ τὸ ζουγραφίσῃ
κι' ἐγὼ τὸν παρεκάλεσα νὰ τὸ διασαφίσῃ.
Κι' αὐτὸς τὸ διασάφησε, βρὲ Φασουλῇ μου μπύρο,
καὶ τὸ χαμόγελο ὁλοῖ πῶς πρέπει νὰ σὲ δείρω.

'Στὸν Πόντον Περιήγησι, ἐξαιρετὸν βιβλίον,
μεγάλον πατριωτισμὸν μετὰ σπουδῆς ἐγκλειτον,
καὶ τοῦτο τὸ συνέγραψε περιφραδῶς ἐκεῖνος
ὁ Πατριπαιχάλοπουλος, ὁ μάγος Κωνσταντίνος.

Βγήκε κι' ἡ Παλλάς 'στὰς Πάτραις, νέον περιοδικόν,
μὲ πολὺ καλὰς εἰκόνας καὶ καθ' ὅλα θελητικόν.